За вікном сьогодні вітер, вітер — аж в кімнаті чути, як гуде, В дитсадок давно пішли всі діти, а маленька Ясочка не йде.

Наша Яся нині трохи хвора, все кахика й носик витира. Застудилась, мабуть, Яся вчора, як ліпила бабу дітвора.

На роботу вже поїхав тато, мама вийшла — й довго щось не чуть...

Може, Яся буде сумувати? Може, слізки рясно потечуть?

Ні! Ясюня не така вдалася! — в неї досить іграшок, ляльок. У своїй кімнаті наша Яся улаштує власний дитсадок.

Діти будуть — лялька та ведмедик, та конячка сіра без сідла, і собачка Бум, така кумедна, що угору вухо підвела.

Ще Ясюня посадила й кішку. А вона стрибнула у куток!..

— Ну й сиди собі сама під ліжком, не візьму тебе у дитсадок!

От усі в кутку біля канапи посідали.

— Тихо, не шуміть! А чому в ведмедя чорні лапи? Мабуть, вранці їх забув помить? Зараз я будинок вам збудую із великих татових книжок і обідом добрим нагодую — дам цукерки вам і пиріжок... А тоді візьму цікаву книжку, покажу своє знайоме "о"!

Яся певна, що ведмедик Мишка хоче знати літери давно.

Потім Яся хусточку розстеле на вовнянім теплім килимку.

— Ну, лягайте, діточки, в постелю! Так і ми спимо у дитсадку!

У куточку сплять слухняні діти: і ведмедик з лялькою, і кінь. За віконцем виє вітер, вітер, а в кімнатці тиша і теплінь.

От і мама двері відчинила і на руки Ясю підійма.

— Ой, яка ж у мене доня мила, що так добре грається сама!